

Na obisku pri Romih

V ponedeljek, 20. septembra, smo se tri punce odpeljale proti Trebnjem ...

7. Nov. 2010

Bil je lep dan, končno se je po deževnih dneh, ki so povzročili hude poplave po vsej Sloveniji, prikazalo za mnoge težko pričakovano sonce. Ko smo prišle v center mesta, smo prejele klic. Gospod Matej, direktor Centra za socialno delo Trebnje, nas je že pričakoval. Nataša in Nina, dekleti, ki sta prav tako zaposleni na Centru in delata na projektu Romi,

sta nas pospremili do njegove pisarne. Čaj, kavica in prijeten pogovor. Kam gremo? K Romom. Nisem vedela točno, v kaj se podajam. Najbrž, sem si mislila, imajo neko romsko družino, ki pač potrebuje pomoč pri urejanju bivalnih prostorov in bi jim lahko glede tega priskočile na pomoč. V redu. Pogovor gre v to smer. Lahko bi jim pomagale še skuhati kakšno preprosto, predvsem pa zdravo kosilo. Pa prepleskati stene in urediti stanovanje. Romi namreč nimajo toliko občutka za te stvari, ker jih nihče ne pouči. Projekt se še razvija, izvemo, in je usmerjen v izobraževanje romskih družin, da bi znale zaživeti dostojnejše življenje in se lažje vključiti v družbo. Zelo konkretno, pomislim. Po prijetnem in sproščenem pogovoru vzamemo vso pleskarsko opremo in se odpravimo ...

Zagledam tipične hišice, ki razodevajo revščino tega ljudstva. Sem in tja se v vsej svoji lepoti pokaže malo boljša hiša. Zapeljemo se v romsko naselje Hudeje. Sem smo torej namenjeni. Očitno ne bosta le ena ali dve družini, ampak celo naselje! Tu živi blizu 400 Romov, ki so se sem naselili pred 40 leti. Ko se peljemo čez dvorišča, sem in tja skačejo otroci, mlade mame k prsim pritiskajo svoje otročičke in se ozirajo za nami. Vsak dom ima skoraj gotovo domačo žival – kužka. Ko prispemo v center naselja, nas že pozdravi romski svetnik, glavni v vasi, predstavnik Romov. Njegovo domovanje je lepo urejeno. Matej nas predstavi, da smo prostovoljke in smo prišle pomagat. V redu, nič nima proti, vesel nas je. Ogledamo si dnevni center za otroke. Deluje od aprila, uredili so ga za popoldanske delavnice, učno pomoč in prostočasne dejavnosti. Otroci lahko pridejo vsak dan in skupaj

ustvarjajo. Tako dobro izkoristijo prosti čas, njihovim staršem pa v tistem času ni treba toliko skrbeti zanje. Opazim izdelke – iz tulcev narejeni lončki za svinčnike, pa najrazličnejše slike, punčke ... Lepo. Na steni opazim tudi podobo Marije. Kako to, vprašam. Romi zelo častijo Devico Marijo. Celo otroci imajo veliko spoštovanje do nje. Ker vedo, da je v centru njena podoba, bolj pazijo na svoje obnašanje. V romskem naselju imajo tudi lepo urejen vrtec. To že pomeni velik doprinos k vzgoji otrok. Vzgojiteljica nam pove, da je v njem zaposlena mlada Rominja. Zelo jo potrebujejo; najprej zato, ker prevaja iz romskega jezika. Romi govorijo svoj jezik in nekateri otroci niti malo ne govorijo slovensko. Hkrati je mlada Rominja lahko zgled drugim ženskam v naselju. Če je njej uspelo dobiti zaposlitev, to lahko uspe tudi drugim.

Kmalu se začne naša akcija.
Družinam ponujamo pleskanje sten.
Nekatere hiše so obnove hudo
potrebne, vendar nočejo vsi naše
pomoči. Nasprotno nekateri komaj
čakajo, da pridemo tudi k njim
pogledat "kaj se lahko zrihta". Tako
se ustavimo pri gospe Ivanki. Ko nas
zagleda skozi okno, nas pozdravi z
glasnim vzklikom veselja. Očitno smo
pri njej zelo dobrodošli. Vstopimo. V
topli kuhinji se kuha skromno kosilo.
Gospa Ivanka nam takoj začne
pripovedovati o neprijetni izkušnji
pri zdravniku. Pravi, da ima sivo
mreno in da se zelo boji operacije.
Zdravnik jo je prestrašil, ko ga je
vprašala, če bo to prava operacija.
"Čisto ta prava operacija!" je
povzdigoval glas in jo s svojo
glasnostjo zelo prestrašil, tako da je
kar odšla. Saj še nikoli ni bila
operirana in jo skrbi da bo bolelo ...
Ponudimo ji svojo pomoč pri
urejanju stanovanja in z veseljem jo
sprejme. Vprašamo jo, kakšne barve

steno želi imeti. Zelena ji je všeč, pravi. Tako začnemo s pleskanjem sten, čiščenjem sob, zlaganjem oblačil, vse z njenim sodelovanjem. Ni mi še čisto jasno, kdo tukaj stanuje, saj je hiša kar naenkrat polna. Iz šole pridejo otroci in nas z velikimi očki opazujejo. Mogoče so njeni vnuki, pomislim, zato enemu izmed njih rečem, naj mi pomaga pomesti. Mlada deklica takoj poprime za delo. Pridružijo se nam še njena hči, malo starejši fantje, dekleta, pa tudi odrasli. Prav vse zanima, kako pleskamo stene. Kmalu izvem, da Ivanka sicer živi sama. Med pleskanjem se pogovarjam z otroki, ki hodijo v šolo. Kako se kaj imajo, me zanima. V redu. Radi se učijo. Samo sošolci jih malo "zafrkavajo". Neka deklica mi pove, da so za domačo nalogo dobili zadolžitev, da opišejo sami sebe. Da povedo nekaj o sebi. Boš napisala, vprašam. Ne, mi odgovori. Zakaj ne? Ker me je sram, se mi bodo smejali,

pove. Izvem tudi, da imajo Romi dve imeni. To mi pove neka deklica, pravi, da ji je ime Natalija, to je “po civilsko”, “po romsko” pa da jo kličejo drugače, imena se žal ne spomnim več.

Kmalu končamo z delom. Hm, kar nekaj barve nam je ostalo. Ni treba dvakrat omeniti problema, že se javljajo tisti, ki bodo z veseljem malo polepšali svoje stanovanje. Super! Potem pa lahko operemo vso opremo. Stopim na dvorišče in se oziram, kje bi bila kakšna pipa. Že se najde mladi mož in me popelje na sredo vasi. Tukaj peremo, pravi. Zagledam dva pralna stroja, sredi vasi postavljena, neko gospo na stolu, ki čaka zraven in ne morem si kaj, da se ne bi nasmehnila temu nenavadnemu prizoru. Začnem prati pleskarsko orodje in spet se vsi začno zbirati okoli mene. A veliko tole delate? Mislite pleskanje? Ne, samo včasih, ko je potrebno. Boste prišli k

nam pogledat kaj je za porihtat? Ne vem, zdaj smo že končali ... Pa pridite samo pogledat! Pa nič se ni treba bat. Nasmehnem se in grem pogledat. Ob enih pridemo v center za otroke, ki nas že nestrpno pričakujejo. V en glas nas pozdravijo z glasnim dober dan. Zelo so razposajeni .. kot vsi otroci. Nekaj časa smo med njimi, nato pa gremo na zaslužen kosilo k svetniku. V sproščenem vzdušju si pripovedujemo pripetljaje tega dne in še malo poizvedujemo o življenju Romov. Za danes je bilo dovolj, zato se počasi odpravimo proti domu.

Čeprav sem bila med Romi le en dan (akcija se je nadaljevala še cel teden do petka), sem vesela, da sem bila lahko med njimi, z njimi. Morda se sedaj še bolj zavedam, kako pomembno je storiti nekaj konkretnega, da bi lahko skupaj zmanjšali njihovo socialno izključenost in jih vključili v širše družbeno življenje.

T. J.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/na-obisku-pri-romih/](https://opusdei.org/sl-si/article/na-obisku-pri-romih/) (27.
Mar. 2026)